

НАЈЛЕПША ЛЈУБАВНА ПОЕЗИЈА АНТИКЕ

АФРОДИТИ

Музо, збори ми о делима много златне Афродите,
Кипрису, који богове с врелом чежњом бије,
исто нараштаје смртних људи покорава,
да, чак и све животиње, зраком журеће птице,
све, што оуоколо земље и мора потиче:
Китерија слушају сви они, предивно овенчаног.

Ал троје не може она покорити, нити их залудити:
Плавооку Атену, севајућу Кронос кћерку.
Она мрзи дела блистајуће Афродите,
борба јој је само позната и дела Ареса,
убијање, људска гужва и скупоцене уметности.
Као прва учила је она спавајуће Земље,
кола од метала за борбу и вожњу градити.
Онда учише по кућама код нежних девица
дариват њиховим срцима веселеће знање.
Такође Артемис, божица лова са златним стрелама
не могаше се љубави присилити, мило смешећа.
Она ипак воли лук и хајку по брдским шумама,
лиру, плес кола и обзвучено јодловано гласова,
сеновите лугове и праведне људе по градовима.
Исто не и Хистију, скромну девицу,
што Афродитина дела презире. Пуну лукавства плодио
је Кронос, тако одлучан пред грмећим богом.
Аполо и Посејдон просише око свете,
ал она не хтеше: Чврсто и пркосно се опирући,
држаше главу бацајућих муња свог божијег оца,
зборити моћну заклетву, коју испуни:
Девица жели остати заувек-света.
Тако јој уместо брака, отац Зеус подари дивоту славе:
Усред куће престолом седит и од жртви да живи.
Зато је Хистија слављена по свим храмовима божијим
и гласи свим смртницима као достојна божица.
Ове три божице не може Афродита никад покорити,
или их залудит, нико други се не може Кипрису одупрети,
нико свети и нико нити један смртних људи.

Хомер 8. в. пре Христа

СЈАТИ МИ ЖЕЛИ

Сјати ми жели, ускоро прилазе богови,
Сваки човек, што ти насупрот
Седети сме и ближе љупком гласу
Чаролију слушаат,

И осмеха привлачну драж. То пусти моје
Срце нутарњим несмело смежурати.
Проматрам ли те сасвим прозрачно, глас
Замире, пре него постаје чујан,

Да,језик лежи ко одузет,одједном
Ми пролази грозница кожом
И моје очи одбијају поглед,
Обзвучив ми уши,

Те се ознојих,благим слапом,сви
Удови дрхте,бледе падајућ,попут сухе траве
Сам,да ми мртвац сличи
Ликом...

Сапо 7. в. пре Христа

ОВАЈ ЗБОРИ

Ово причају од јахача и пешака,
Понеки са бродова:На црној земљи
Да је она најлепша;ипак је називам тако,
После ког неко чезне.

О како лако се дозволи разумним учинит
Сваком човеку!Јер она,презрачи многе
Људске лепоте,Хелену,њеног човека
Једног од најбољих,

Оде она даље,Троји се укотвит,
Не детету,нити љубљеним родитељима
Једном мислећ;не она је заведе,
Ништа јој се не одупре.

Киприс.Без застоја....
....лакоумно....
Присетила сам се Анакториса,
Да она није овде,

Она,жели ипак своје љубљене кораке
Те љупкост светлит видет јој лицем,
Уместо Лидер кола и крутог оружја
Пешадије у боју.

Сапо 7. в. пре Христа

РАЗНОЛИКО

Разнолико трону вечне Афродите,
Дете Зеусам,што падање подстиче,ја ти се заклинам,
Не с патњом срца,не с очајем сломи ми
Господарица душу.

Не, приђи ближе,као што си прије некад
Слушао мој глас и сасвим из даљине
Ослухну на то напустив очеву кућу,
Ту златну и приђе,

Запрежним колима.Тебе вукоше лепи
Брзи врапци преко црне земље,
Зујећи крилима,на доле са неба

Средином етера,

Равно на циљ. Ал ти духовна-величино,
Смешиш се вечним лицем
Питавши, шта поновно пропатих, зашто
Поновно призивам,

Шта безмерно желех, да ми се догоди
Беснеће душом. Јесте, ког треба Пеито
Твојом љубавном понудом завести, ко
О Сапо, тебе усахњује?

Да ли је још данас пролазна, колико скоро следи,
Ил је дар приврженог, сама ће дариват,
Је ли још данас без љубави, како брзо ће волети,
Иако то не жели.

Прилази мени и сад; ослободивши ме тегоба,
Из раздора; шта након испуњења призива
Мојом душом чежњу, испуњења. Ти сама
Помози ми у борби.

Сапо 7. в. пре Христа

ШТА ЈЕ ЖИВОТ ?

Шта је то живот, шта весели удаљену Афродиту, ту златну?
Преминуо бити желим, чим ми ово не годи дуго,
Тајновито љубавно јамство, наклоњено поклона и постеља.
Цват младости вене неповрату, прозрачно уклоњени
Мушкарци као и жене; док се оптерећена старост
Ближи, да то све лепо одмах ружним чини:
Увек више теретом малаксајуће нарави бриге,
У њима не живи више ништа, гледајуће к зракама сунца.
Сад су им младићи противници и њихово не опажају више
девојке,

Дакле мучно је старцу даровао Бог.

Мимнермос 7-6 в. пре Христа

ДОИСТА

Доиста, једну напорну службу мора Хелиос водити;
Нити бар једном није парипу и њему
Властито дозвољено, чим се висинама неба
Исто Океанос плима Еос, ружичаста успиње.
Ал њега ноћу носи кроз таласе удобно лежишта,
Што од чистог злата вештачки Хепаистос свину,
Изнад огледала мора на журећим крилима лебдећ
Носи он дремљиве нежно даље од Хесперинс плаже
Ка Етиопским обалама, где његова запрега с колима
Чека, док се дана рани сумрак приближи.
Ту улази у кола син Хипериона поновно...

Мимнермос 7-6 в. пре Христа

КРИЛА

Крила, што те носе преко бесконачних морских даљина,
Крила, са којима се лако уздижеш над земљом,
Даје ти моја песма, Кирносе, уз сваку гозбу и положај
Принеће ти се слављено из хиљаду уста.
Девојачка пријазна процесција младалачком свежином,
Светлом и лепом песмом хвалит ће те и фрула уз то
Весело огласна; пролазиш ли још једном сеновите путеве,
Доле Хадом, к месту вечито нарицајућег тона
И онда са смрћу неће се смањити ти име, оно ти цвета
Непролазно у устима каснијих нараштаја још даље.
Дакле, бити ћеш глава Грчке и преко отока,
Теш просветлит морско свеже оживљено подручје
Не на парипу ил броду; ти лебдиш љунбичицом овенчане
Музе очаране песме, Кирносе, вољени туда.
Живет ћеш, где се још увек један касни нараштај
Песми весели, колико још дуго опстају Земља и Сунце.
Ал ти за мене немаш трага припадајуће пажње,
Само водиш, ко да сам дете, обмањујуће речи устима.

Теогнис 6. в. пре Христа

ПОНЕКАД

Понекад имају људи на ветровима
Највећу потребу, а понекад
На водама небеса, та
Кишећа деца облака.
Ал кад један учини с муком то праведно:
Том се приписују медно звучно уздижуће химне
Ка зачетку касније славе
И као поверљиво залога
За велике ваљаности.

Незавидно је ова хвала Олимпијиној победи
Уздигнута. Јер жели нашег језика
Пастир бити, али то цвета од бога један
Човек кроз паметне мисли исте величине.
Знајте сад, син Архестратос, око твога
Хагесидамоса! Вољом борбе шака ћу

Једном љупко одјекујућем накиту ка венцу
Златног маслиновог дрвета допустит зазвучати,
Цефирском Локрен роду замишљено.
Тамо празничном поворком лебди уз! Јамчим вам ваше
музе:

До ниједних гостињски плашљивих народа или
Једном у лепоти неискусном,
Не, једном узвишено мудро,

Најавити пролеће ви нећете доспети!-
Јер ту је то урођено-то немају
Нити пламено црвена лисица,
Нити снажно ричући лав
Моћ икада променити: Тај властити начин.

Пиндар 5. в. пре Христа

СНЕЖИ САМО

Снежи само, туци градом, потамни свет, пусти севат
пламену,
Распрости на земљу сво врење твојих облака.
Усмртиш ли ме, тако ћу лепо одустат, ал допустиш ли
живити,
Заносит ћу се Комосовим јединством, чак иако ми иде
лошије.
Јер бог ме гони, који овлада и тебе исто Зеус,
Што те једном остави капљуће, златно, кроз зидине од
руде.

Асклепиадес 3. в. пре Христа

ЉУПКО ЈЕ

Љупко је летњом вревом снежним напитком
Лако сасушене непце освежити,
Љупко је лађару, након олујног мора
Цветање обала домовине угледати.

Ал љупкије од свег овог изгледа
Ми бити, док блиским савезом двоје
Љубљених сједине небески свод
И Киприсова хвала зазвучи из обоје уста.

Асклепиадес 3. в. пре Христа

БОГОВИ ЉУБАВИ

Ти љубљена, кад при крају ноћи вином опијен лутах
уоколо
И нико ми се не понуди помоћ изнајмити,
Пристигне ми једна гомила књига, не знам колико у
сусрет-
Ах, мој страх ми не допусти, да их појединачно бројим!
Неке беху бакљама испуњене, друге имаше стреле,
Исто неке, чинише ми се, држаше спремно окове мени.
Оголеле пак беху све оне и једна, најгора од свих
Огласи се сад: Ту овде обухватите, познате их сви добро
Ово је што нас вређаше за обухватити присилним!
И већ ми би врат омчом обвезан.
Један ме вуче к средини, Стиксу! Други виче,
„Напред за њим, он пориче да смо ми божијег рода!
Тебе, што незаслужујеш више, сатима чека приатељица,
Ти пак, колебљиви занесењак, луташ око дугих врата!
Реша ли се ноћу девојка оштрине пурпурног шеширића,
Удара она сном обузета још си отворено очи,
Миристи те онда оплаху меко, које арапски тремови не
познају,
Не, како се Аморова уметничка рука сама само умеша
Ипак поштедите га ви браћо, да му се сигурно буди
кајање, да се

завара,

И већ смо ми у дому, који нас све именоваше!“
На то ме поново опкриљујте мантилом узвикујући:

„Иди сад и боље подучен, не лутај више ноћу околу!“

Проперц 1. в. пре Христа

ЖИВОТ НА ПЛАЖИ

Још увек сред гужве Бајае,
Журиш, Цинтиа ти дужином плаже,
Чуђењем гледаш стопало Теспротиса
Ка мору све до рта Мисенума,
Већ одавно познато...

Мислиш ли још моје твојим ноћима?
Дајеш ли искру љубави срцу за мене?
Да ли ме непријатељ ветром кукње љубави
Цинтиа, избрисао из наших песми?
Боље проводи време, у рукама с веслом
На броду-, сред језера Лукрине.
Или тражи базен са сасвим лаким валовима,
Код ти, храњена бујањем Теутраса,
Лакоруко без много муке препливаш,
Него неко друго слатко уздизаје чути
Док се песком пријазно заборављаш.

Девојка дође често до пада без пратиље,
Заборави безверно заклетву, што човек јој повери!
Мени је добро познато, ти си чврстог карактера,
Ал чега се све не страши љубеће срце!
Присећај ме се, ако су писма тужна
Која шаљем: Кривња за то је страх!
Ах, желио бих те попут мајке чувати!
Шта би био мој живот, да без тебе мора бити?
Ти сама си моја кућа, тисама си ми ко родитељи;
Цинтиа: Свремена радост си ми ти.
Да л тужан, ил весео посећујем пријатеље,
Како увек да зборим: Ради Цитије је...

Ипак ти напусти брзо грешни јастук Бајае,
Многе је раздвојила ова пешчана плажа!
Никад није одтрпела невине девојке.
Ах, проклињем плажу Бајаје, да тако неке љубави разори!

Проперц 1. в. пре Христа

МАРТОВСКИ ПРАЗНИК

Моћни Марсе, Сулпиција се кити на твој Календен.
Да ли си мудрац, тако приђи с неба гледати!
Венера ће опростит, ипак мораш се бурног пазити,
Да те суздржано срамно од чуђења не напусти.
Жели ли он богове надахнути, њиховим очима упалит
Неколико бакљи Амора, најусијаније само.
Шта она увек да чини и где да упути кораке,
Љупкост је краси и следи тајанством у стопу.

Што престрашено брдима дивљим
Тражи мајку и сујетним страхом
Стрепи од сваког уздаха?

Иде ли кроз дахтеће лишће само
Разбуђени пролетњи пљусак туда,
Шушка ли купиним зелени гуштер,
Уздрхте му одмах срце и колена

Ипак, ја не следим налик једном вребачу
Попут тигра на тебе, што те растргнути жели;
Остави сад, остави од мајке
Напокон, да си до љубави дозрела.

Хорац 1. в. пре Христа

ЗАМЕЊЕНА БИВА

Замењена бива зима, строга, вољеним промена ка пролећу
и

западном ветру,

Ветрови носе бродове сухим прамцима,
Већ осећа стока терет штале, орач ватре,
Нити се поља беле од светлог мраза.

Већ води Венера од Цитера сопство хора, с месецом свода,
Сједињене с нинфама тапкају грације умиљато ногама
Простором земаљских празника, док Вулкан
Пламом тешко кујућег своје Циклопе посећује.

Сад приличи, главу, помадну, зеленом миртом красити
Или с цвећем, ког распуштена поља већ носе.
Сад приличи, сновитим луговима Фауну жртвовати
Јагње, ако он захтева, овна, за предзнак.

Бледо лупа смрт истим стопалом колибама сиромаша
Као на краљевске куле. Сретни Сестиус,
Кратко свог времена не дозволи, да дуго гајимо наду,
Ускоро те притишће ноћ, Манени сага,

Плутонове сиромашне куће. Док тамо шеташ
Нећеш кроз коцку досећи винско краљевство више,
Нити се дивити витком Лициду, за ким све
Младе сад пламте, за ког се ускоро девојке загреју.

Хорац 1. в. пре Христа

ВЕЧЕРЊА ЗВЕЗДО

Вечерња звездо!
Бакљо љупко рођена из пене!
Вечерња звездо!
Афродитин свети украсу ноћно плаветног неба!
Ниси светла попут луне, ипак светлија од звезда;
Поздрављам те ко пријатеља. Желим само пастиру
Дариват једно место... Лунина божице, на почетку свог
Ходе, зађи данас брзо. Тако светли уместо њиховог
Ми ти ипак. Ништа не желим отуђити, или

Ноћне путнике мучити.
Само сам заљубљен!-А заљубљенима ти мораш помоћи.

Бион 1. в. пре Христа

ПТИЧИЈЕ МЕСТО

Препун уметности учише лов птичар младић
Шумовитим лугом и угледа одбеглог Ероса,
Како огранком стабла одмара.Чим га уочи,
Дивеће обрадован(јер тугом моћне птице освану он),
Споји све узајамно,лепљиве цеви лова,
Вребати онда на уоколо лебдећег Ероса.
Ал младић,невољно,да крај не би наслутит,
Баци цеви од себе и отрча к плугару,сиве главе,
Који га учише уметности лова.Зборити о свему
И показа му Ероса,лебдећег.Ал старац
Климаше осмехнуто главом,зботити младићу одговор:
Пусти опасни лов,не иди преблизу птици!
Уздигни се даље!Лоше мисли чудовиште!Цени се
сретним,
Ако га никад не ухватиш!Ал чим човеком дозреш,
Тад ће се он,који сад прозрачним заносом назад одлази,
Изненадно сам приближити и посести твојим теменом.

Бион 1. в. пре Христа

ПЛАЧ

Плаче,ваш слуга Венеро и Купидо
И ви сви,што сте тако заљубљени!
Врабац,мртав је пријатељ моје девојке,
Врабац,дражесно љубљени моје девојке,
Што јој још скупљи беше него њене очи:
Да је био медно сладак и познаше
Власницу ко дете своју мајку,
Никад се не удаљит од њеног крила,
Поскакујући око ње уоколо,тамо амо
И његово цвичање гласише само њој.
Ипак,сад лута он онај тамни пут,
Са ког се нико,тако гласи,није вратио.
Зато проклињем вас,проклете тамнине,
Оркусе,како ти надоле обвијеш сву лепоту:
Мог најдражег врапца ми отуђи.
О која несрећо,да ти сад јадни врапче
Томе крив си,да су мојој најдражој
Тако уплаканој отечене очице црвене!

Овид 1. в. пре и после Христа

ПРСТЕНУ

Прстену, који ћеш ускоро обвити прст најдраже и најлепше,
Љубав дарујућег пријатеља ствара твоју једину вредност,
Иди и буди један жељни поклон, радошћу приспео.
Узми си девојку и одмах се умигољи према прсту;
Приљуби се прилагодено, као што се сам приљубим њеној
наклоности,
Сливен у круг ласкај прсту својим овојем.
Сретни прстену, руке моје краљице играт ће се с тобом.
Ах, већ осећам завист властитом поклону!
Жудим, да могу одмах себе самог у прстен претворити.
Овид 1. в. пре и после Христа

КОЛИКО ПОЉУБАЦА

Колико пољубаца, тако питаш ми довоље,
Док ја Лесбија, сит и преко сит јесам.
Колико либијске пешчане даљине Цирене
Где Силпион цвета, скривају пустиње
Од врелих прозрачних градова Амона
Све до светог гроба старог Батуса,
Колике звезде миром ноћи гледају
Потајне љубавне страсти људи:
Толике пољупце ти љубити мораш,
Док је сит дивљи Катул и пресит,
Да радозналост не пожели бројати
Нити обесни језик зажелети.

Овид 1. в. пре и после Христа

ПРЕПУН ЦВЕЋА

Препун цвећа, као на Идас врху
Кад једном Мајка Земља леваше
И жена Јуно, Зеус ко Леда уживаху
Да цветајуће крошње дрвећа
Сумрак љубави оплахну.
Под Јунос крилом
Бујају нежно нагоре
Хијазинти и Руже
Из земљ напоље,
Љубичице и Циперон
Жуде уздизању,
Једним облаком
Чини се лебдети-
Исто тако лежах Цирценс крилом
Блаженије него Јупитер
Земљином најмекшом маховином!
Цвеће буја око нас,
Док цветном пунином таму лишћа
Целива Венусово гуктање.

Петрониус 1. в. после Христа

ПЛЕМЕНИТИ ЈАВОРЕ

Племенити јаворе даруј летњу сенку овде,
Своје уснуле ликове уздижу тамо борови нагоре
И кроз ципресе гледа поносно лорбер ван.
Врховима лепрша расхлађујуће крила
Пролетног освежења, читав хор
Оплахује балзам отвореном удова.

Кроз цвеће уздишу извори
Сопством јасноће валова-
Љутито мрљајући пеном
Преко малих каменчића-
Љупкије него Попос луговима
Може се овде дремуцкати маштањем.

Заљубљеним душама
Место је ово створено!
Аморове Филомеле
Певају жбуњем ноћи
Искрено љубави својих гласова!
Нинфе миле, не сметају
Прохладним пећинама и слушају
Усхићеније него музику сфера.

Петрониус 1. в. после Христа

НЕСРЕТНА ЉУБАВ

„Венус ти ми саветоваше,
Волети две у тешкој нужди
И сад ме мрзе њих обе;
Даруј ми један други савет.“
„Даривај сам и онда ћеш побеђиват!“
„Радо; ал недостаје на готовом новцу.“
„Тако га прибави кроз обећање!“
„Сиротом јаднику не верује човек уопће.“
„Призови богове за сведоке!“
„Требају ли богови њих обманут?“
„Стражари ноћу пред њиховим капијама!“
„Ноћ није човеков пријатељ!“
„Пиши песме!- Да ја могу!“
Без свих помоћи музе?
„Насилно насрни на кућна врата!“
„Ах, судије кажњавају строго!“
„Глупак, желиш ли од љубави умрети,
Ипак не преминут за љубав?“
„Рађе ћу носити своју патњу,
Него казном, бити кривац.“
„Е па ја саветовах, колико могу,
Питај друге!- Реци ми кога то?“
„Питај Педра, питај Дидо;
Боље те саветовати не знам.“

Аусониус 4. в. после Христа

АНТИЧКА ЉУБАВНА ПОЕЗИЈА

Афродита, Ерос, Амор, крилате Аморете, осорни Кприс, кроз свет смртних људи, водише причом маштајуће љубави. И само плавоока Атина, богиња лова Артемис и девица Хистиа могаше се одупрети, горе узвишењем Олимпа и Неба. На земљи, сви поклекосе, зачараном осећају тајанства поклона девица и муња божанства.

Тако узвишено, опијени величином жудње, насташе ови предивни стихови. Славећи усхићено Хелену, Париса и преостало друштво узвишене лепоте пожуде. Ипак, мало се ту истинске љубави оплодило, као што је опева Проперц плажом Бајае. Сво остало време, владаше моћ заљубљених очију и срца. А заљубљено познато је, жуди ка поседовању и често, не бира средства ка успаху.

Па тако, овај удаљени свет тајновитог, иако прекривен патином векова нуди усхићења још и данас, истим жаром и маштом. Да су се многе суровости начина живота и силе полако копренама давнина загубиле, узбуђујући више нашу машту, него разум.

Зато су нам песме толико опчаравајуће, нежним маште, као код Овида, Хораца, и Теогниса. Или чаробно мудре, удаљеним стихова Сапо, Асклепиадеса, Мимнермоса, Хомера, Пиндара, који се већ у петом веку пре Христа стихом уздигао до претече лаке префињености барока. Узбуђење и свежина елеганције финог укуса Петрониуса двоструко очарава, кад се зна, да је он служио код цара Нерона (54-66 г.) као дворски маршал. Некако по страни стоји осамљено Бион, својом пастирском идилон чари сеоских слика успомена.

Шарени трон Ародите, плоди опојно и даље посртању земаљске деце. Да ми сами, не поседујемо ту патину живог духа векова, Узбуђује нас та чаробна удаљеност сила свакојако, дарива поезији вео магичног тајанства, јача божанству сила моћи недодирљивога.

А у свој овој лепоти и савршенству, тешко је смртним људима попут нас не маштати. Да смо ми веома слони опоју обмана и чари патине давнина, поготово кад овако плени хармонијом лепоте и дуговечности.

Ласло Тот

Извор: Инсел Верлаг Франкфурт ам Маин унд Леипзиг
2005

ПОЕТЕ:

* ХОМЕР Рођен 730 године пре Христа, не зна се где. Има извора који наводе, да је живео у 3 веку. Како увек, Хомер је један од највеличанственијих епских песника. Препун лаке игре прозрачја слављеничких стихова боговима и

палим херојима људских игри страсти.Још и данас
узбуђује слабост људског ума,
опојним стилем узвишено недодирљивог описа
митолошке хисторије,препуне плодне фантазије стиха.

* САПФО Рођена на острву Лесбос 630 године пре
Христа.Позната као „десета муза“,она је најпознатија
песникиња Грчке.Вечно волећа, кроз
лепоту,чедност,опојности стихова,док своје строфе
посвећује величанству љубави.Водећи стихове кроз
узвишене сфере јединственог осећања,не заборавити при
томе,ни сенке патњи,које код ње цветају некад лепше,него
раскошни цветови острва ког је прославила.Њена
јединствена љупкост узвишеног тренутка,испреплиће се
невиним сјајем ка незапамћеним узвишеностима
нежности осећаја.И попут вулкана дарује плодно дубини
буђења мисли љубави.

* МИМНЕРМОС Рођен у Смирни 640 године пре Христа.
Инпресионира својом мекоћом израз,кроз мудру описност
меланхоличног.Приносећи увек једну ноту чежње
упитног,ка делујућем свепролазног.Духовно шаљивим
сенкама испуњавао је простор тајни жудњи,исмевајући
помало тешку трагедију пада душе и срца бездушном
сопства.

* ТЕОГНИС Рођен у Магари 520 године пре
Христа.Његове су се песме певале радосно по
прославама,редом прозваних,од сваког појединачно као
здравице.Опојна речитост мудрости мира душе,прелазила
би полако јадиковком узвишеној пролазности уздаха и то
је било увек цењено.Лепота свежине израза је од
најописније сликовитости,препуна чаробне
недодирљивости.

* ПИНДАР Рођен у Тебесу 522 године пре
Христа.Магична узвишеност израза,скоро барокне
лепоте,форме и раскоша описног,испреплиће се кроз
митолошко античко маште и бола незасите жудње
неба,кроз смртно тежећу осећајност тужно снујућих.Имао
је немерљиви утицај на европску књижевност,
доносио јој један од најлепших ветрова маште за
слободни лет бујања тајанством стиха.

* АСКЛЕПИАДЕС Рођен на Самосу 300 године пре
Христа.
Познат је као учитељ Теокрита,творац је пастирске
поезије.Сам је међутим писао пуно прозачним опојем
светлуцавог заноса израза,мудро тужећи помало сенци
пролазног.Осећао је јасно сенку силе божанског,тудио се
узвисити љубав изнад страсти поклона божијих,па ма
колико кратко то трајало.

* БИОН Рође у Смирни 100 године пре Христа.Наставио
је вредно развијати Теокритов правац пастирске
поезије.Снажно обмањујућим светом нагона игре
страна,прозрачно се смењују слике земаљских опојности
заводећих осећања.Сред

идиле пастирских слика несвесног унутарњег бића
исконског,које не покрећу нити умирују свест,него траже
уснуло стварања.

* ТИБУЛ Рође 54 године пре Христа можда у Риму.Са
својом нећаком Сулпициом познатом песникињом ствара
сањалачку поезију,пуну узвишених блажених
осећања.Предивна описност одводи дух ка тишини дубине
мира,слаже стихове перли,сплетом јединствених венаца
ода,понајвише даровима
богова љубави.

* ПРОПЕРЦ Рођен 49 године пре Христа вероватно у
Умбрији.Хеленистички песник љубави и
смрти,успламтели занесењак верног завета,мудро увиђа
прозрачно заљубљеног и чезнући светом сненог о
тајанству вечне љубави пева тешке стихове срцу.Слутећи
да је љубав већ самим зачетком људског
деловања,неповратно изгубљена.

* ХОРАЦ Рођен 49 године пре Христа у
Венусији.Бриљантно дотерана форма језика,узвисује га до
најцењенијих поета антике.Буђење божанског
задовољства и љубави,постаје прозрачни плес мекоће
магле и сновитости тајанства облака.Чила метафора
природе,доводи се до узвишеног мудрости,тек понекад
губећи мало лепоту грубом реалношћу земље.

* ОВИД Рођен 47 године пре Христа у
Сулмони.Еlegantни зналац љубавне уметности,елегијски
мајстор поезије,препун увиђајних детаља
искреног.Мудрост и још више слабост,испреплиће кроз
лако пожуде узвишеним певањем,све до сетног опоја
пролазног.Плете паучином осећања јединствене форме
израза,
чедним додирима искреног.Са Вирђилом и Хорациом
твори троллист поноса античке поезије римског доба.

* ПЕТРОНИУС Рођен 10 године после Христа у
Маскалији.Узвишени мајстор финог укуса,препун
чистоте,жели мудрошћу вратити поезију висинама
прошлог,узнети је тајанству раскоши небеског.Дуго је
живео на двору Нерона као маршал сцене,да би га туђе
сплетке и завист цару лагано осликали лажним
оптужбе.Али он бира рађе слободну смрт,служећи тако и
даље стиху и сили узвишености поезије.

* АУСОНИУС Рођен 310 године после Христа у
Бурдигалу.
Тутор будућег цара Гратијана,чудно,да је сам песник био
кршћанин.Ипак,изнимно добро је познавао митолошко
божанство,а своја надахнућа тражио је и код класика
свога времена.Окушао се у свим тадашњим
стиловима,лакоћом духовног израза,доносио је многе
животне законе,који још и данас важе.